

Medlem, at man vælges dertil af Bestyrelsen, medens omvendt Bestyrelsen skal fremgaa af Medlemmernes Valg.

Udvalget anser det derfor for nødvendigt, at der gives Regler for, hvorledes Foreningen stiftes, og hertil sigter Vædringsforslag Nr. 1. Herefter maa der først og fremmest være et Antal (50) Landbrugere i en begrænset Kreds (Amtsraads-kreds), som ønske en Forening dannet. De skulle da henvende sig til Amtsrådet med Begæring om at udnævne en landbrugskyndig Mand i Kredsen til at organisere Foreningen og være dens Formand. Det er herved forudsat, at Formanden — til hvilken Postis Besættelse Andragerne i øvrigt have Ret til at gøre Forslag — ikke behøver at indtræde som ansvarligt Medlem af Foreningen, medens det paa den anden Side bør være en Mand, som har Interesse for Sagen. Amtsrådet skal da udnævne en Formand, samt vælge 4 af Andragerne til i Forening med ham at udgøre den foreløbige Bestyrelse. Denne vil da have at foretage det fornødne for at søge Foreningen dannet og skaffe det tilstrækkelige Antal Medlemmer, i hvilken Henseende den selvfølgelig baade kan og skal anvende al fornøden Kritik ogsaa over for selve Andragerne. Naar der da er indmeldt et tilstrækkeligt Antal Medlemmer, stiftes Foreningen, og dennes Generalforsamling vælger Bestyrelsesmedlemmer undtagen Formanden. Udvalget anser det nemlig for hensigtsmæssigt, at Formanden bestandig udnævnes af Amtsrådet, baade paa Grund af, at det udelukkende er offentlige Midler, hvormed Foreningen virker, og af Hensyn til det hele forretningsmæssige Forhold. Vædringsforslag Nr. 9 gaar bl. a. ud paa, at der skal tilkomme de af Generalforsamlingen valgte Bestyrelsesmedlemmer Ret til at gøre Forslag til Amtsrådet om Udnævnelse af Formanden.

Medens Udvalget saaledes anbefaler, at Lovforslaget fremmes med særligt Hensyn til at give Stødet til Sammenslutning af Landbrugere paa Driftslaans-Dmraadet, betoner det tillige udtrykkeligt, at det foreløbigt kun bør være for et begrænset Tidrum, at Staten stiller Midler til

Kaadighed hertil. Dels maa der indvindes Erfaring om, hvor vidt Befolkningen ønsker at benytte den ny Laanform, dels og fornemmelig maa det erindres, at den Foranstaltning at stille Statsmidler til Disposition for at skaffe Privatmænd Driftskapital, kun kan forsvares ved Tilstedeværelsen af en Nødstilstand som den, der efter manges Mening for Tiden findes i Landbruget. Dersom dette ikke var saa, ses det ikke, med hvilken Ret man skulde kunne nægte dem, der drive andre Erhverv, lignende Støtte. Men der kan naturligvis ikke være Tale om at gøre det til et almindeligt Princip, at Statens Midler skulle anvendes til Driftskapital for Borgerne. Ingen vil vel heller bestride, at de Laan, Staten ved den eventuelle Lov stiller til Kaadighed, bør tilbagebetales, naar gunstige Tider komme for Landbruget. Men da det ikke kan vides, naar dette sker, er det naturligt at give Loven en Begrænsning i den Retning, at Laanene efter en vis Arrække skulle tilbagebetales. Naar Udvalget i saa Henseende — jfr. Vædringsforslag Nr. 22 — foreslaar 8 Aar, gaar det selvfølgelig ud fra, at Lovgivningsmagten ikke vil nægte Fristens Forlængelse, dersom Forholdene til den Tid maatte være væsentlig de samme som nu, og Loven i øvrigt har vist sig at gøre Gavn. De 5 Aar regnes fra den Tid, da Laanene udbetales af Statskassen. Deres Tilbagebetaling kan i øvrigt ikke medføre nogen Vanskelighed, saa vist som det jo er hele Forudsætningen for Loven, at Medlemmerne kun kunne saa Driftsforsud paa begrænset Tid (3, 6 eller højst 9 Maaneder), men ikke mod aarlige Afdrag. Heraf følger nemlig, at Foreningen med højst 9 Maaneders Varsel kan inddrage sit hele Tilgodehavende hos Medlemmerne. Endelig bemærkes, at det, saafremt „Andelstanken“ har vist sig virksom og nyttig i de 5 Aar, næppe vil være vanskeligt derefter at holde den i Live uden at benytte Statens Midler, saa at det i alt Fald kun blev Fordelen ved de særligt billige Laan, hvorpaa der maatte gives Afkald; og ikke en Gang herom vil der formentlig blive Tale, saa fremt der vedblivende er Trang til Statens Støtte.